

EL POBLE: CATALA

5 Cts. PREUS DE SUSCRIPCIÓ sense participació a la nostra BIBLIOTECA CATALUNYA Y NACIONES IBERIQUES. 4 pessetes trimestral, 12 pessetes anual, 24 pessetes biennal, 48 pessetes quinquenal. PAISOS D'UNIO POSTAL. 9 pessetes trimestral. ANY I Barcelona, dijous 10 de setembre de 1908. NUM. 930 DE LES FLORS, 14, PRAL.—TELEFON 723 PREUS DE SUSCRIPCIÓ a un volum trimestral de la nostra BIBLIOTECA CATALUNYA Y NACIONES IBERIQUES. 500 pessetes trimestral, 1500 pessetes anual, 3000 pessetes biennal, 6000 pessetes quinquenal. Cts. 5

AVIS CASA ESPECIAL PERA LLITS Y ALTRES MOBLES A PREUS DE FABRICA. No compreu sense visitar abans dita casa **PLASSA PADRÓ, 4.**
FUNERARIA FERRAN 8, Palla, 8
TELÈFON 940

MOSAICS E F ESCOFET & C
Ronda Sant Pere 8

Grans magatzems EL SIGLO MOBLES
Grandios assortit a preus sumament reduits
SALONS, SALES DE REBRE, DESPATXOS, MENJADORS, ETC.

Balancins de fusta curvada, ab seient y respall de rejilla; un, a pessetes	11'45
Balancins de fusta curvada, ab seient y respall de fusta o rejilla, un, a pessetes	9'60
Sillons de fusta curvada, ab seient y respall de fusta o rejilla, un, a pessetes	12'50
Paraigüers de fusta curvada ab lluna; un, a pessetes	34'90
Banquetes RETRETE de fusta curvada; un, a pessetes	13'50
Sillons RETRETE de fusta curvada; un, a ptes.	29'50

ESPECIALITAT EN MOBLES DE FUSTA CURVADA

Polvos estomacals Esteve
ANOMENATS TAMBÉ POPULARMENT POLVOS VITXI ESTEVE PERA LA CURACIÓ O ALIVI DE LES MALALTIES DEL

Ventrell, budells, fetge y ronyons y para **Alguns de laia digestives** molt superiors a totes les naturals conegudes.—Se venen a totes les farmacies y botigues de quiniars.
2 ptes. caps de 25 paquets; 1 pta. dotze y 0'25 ptes. tres

Mostres gratis: y prospectes, a tothom que, per correu, ho demani ab targeta postal a l'autor: **J. Esteve**, plassa de l'Olm, núm. 5, **Manresa**. Dipositar general a Catalunya: doctor Andreu, rambla de Catalunya, núm. 66.—Barcelona.

QUÉ HAURIA ESTAT DE MI SI LES PILLORES PINK NO M'HAGUÉS CURAT?

«Me sentia tan mal—nos escrive una senyora de Sevilla, doña Magdalena Campos Nuñez, Bailén, número 50,—que no creia poderme restablir jamas. Quando hoy pienso en quel estado de debilidad y de acabamiento me encontraba, aún me parece imposible que las Píldoras Pink hayan podido curarme tan bien y tan de prisa. La anemia me tenía completamente anonadada, mi debilidad era extrema, casi no comia, sino lo estrictamente indispensable para sostenerme. Casi todos los

Donya Magdalena Campos Nuñez (Cl. Los Italianos, Sevilla)

«Hías era presa de aturdimientos, vértigos: no se me quitaba el dolor de cabeza: por la noche dormia mal. ¿Que habría sido de mí si las Píldoras Pink no me hubiesen curado? ¡Cuánto siento no haberlas conocido antes! Muchos sufrimientos me hubiera evitado el conocerlas, pues las Píldoras Pink me han sentido muy bien en seguida: a los pocos días ya me sentia más fuerte; hubiérase dicho que la vida iba volviendo a mí: hoy mi curación es completa y me hallo enteramente bien.»

L'acció reparadora de les Píldoras Pink és tan poderosa que'l seu efecte beneficiós se deix sentir ràpidament: constitueixen el regenerador per excel·lència de la sang y de les forces nervioses: combaten la debilitat baix totes ses formes. Les Píldoras Pink curen l'anèmia, clorosi, debilitat general, irregularitats de la dona, migranyes, malalties nervioses, neurastenia, dolors d'estómag, reumatisme. Se troben de venda en totes les farmacies al preu de 4 pessetes caps o 21 pessetes la mitja dotzena.

els instants y, sobre tot, completament desinteressada. Cap ambició, cap dissimulat intent de conquesta territorial no la bastarden. Es l'esperit humà que lluita per llibertat totalment ab la total llibertat dels homes y dels pobles. Contra d'ell no hi valen lleis, no hi valen exèrcits: lo que ell condemna en el suprem tribunal de l'opinió, cau venut a la fi, per força aparent que tingui. Exemple lo succeït últimament ab l'inhumana explotació dels negres congolese. Exemple, també, lo de Monjuïc: fins que la premsa estrangera anatematitzà les enormitats d'aquell abominable procès, no foren reparades en part, en lo que era possible, les conseqüències de la vergonyosa tragedia.

Igualment fins que'l nostre problema hagi devingut preocupació internacional, no de les cancelleries, sinó dels pobles, no podem pensar en el triomf definitiu. Hi ha, sobre tot, alguns aspectes del nostre problema, que fora innocent creure poder resoldre, debatentlos tant sols dintre de casa. Entre ells y, principalment, aquell aspecte que ha donat, com flor maliciosa, la llei de jurisdiccions.

Per a ferse càrrec de l'absoluta impossibilitat en que estem de trobar solució per obra del nostre sol esforç, cal tenir present que no's traca d'una cosa circumscripta al nostre problema català, sinó de quelcom que és malura vella de l'Estat espanyol: se tracta, senyalment, de la lluita de dos poders que's disputen la supremacia, lluita que dura d'ens de la restauració, que en Cánovas pogué tenir ab el seu prestigi, però que ara, gracies a la retòrica patriòtica, ha finit ab la total sotmissió de la potestat civil, esclava sota'l jou de la llei iniqua. Recordem no més les condicions en que fou dictada.

Cóm voleu, doncs, que'ls nostres esforços tinguin èxit, si'l poder civil, lo que hauria d'ésser la base de sosteniment de la nostra acció, se troba presoner de guerra? Cal desenganyarse: tant com els nostres esforços quedin circumscrits dintre de casa, els nostres periodistes, els nostres pensadors, els nostres patriotes, continuaran essent víctimes de la llei que l'Azcarate, en plé Congrés, calificà de deshonrosa. Para treure algun profit de la batalla, cal que a la nostra escomesa s'hi ajunti una forta pressió exterior, no dels governs, sinó dels pobles, d'aquesta opinió internacional, d'aquesta consciència supranacional, que és avui suprema amparadora de tots els oprimits, campió de totes les lliberacions.

Peró, per a conseguir que s'interessi a les nostres lluites, cal plantejar davant del nostre tribunal el nostre problema, cal acudir a l'apel·lació que l'Alomar preconitzava. Y aquesta apel·lació requereix medis materials pera fer-la. En primer lloc és precis forsar les portes de la premsa estrangera, dels grans diaris que fan l'opinió y que no parlen de franc sinó de lo que an el públic ja l'interessa. La clau que ha d'obrir llurs columnes als nostres ideals, a les nostres reivindicacions, no cal anomenar-la: tothom la coneix prou. Sense ella, no's pot esperar que la qüestió catalana arribi a tenir estat mundial fins d'aquí a molt temps. Y és d'urgent necessitat que'n tingui depressa. Si pot ésser demà mateix, no esperar la vinenta setmana.

Cóm conseguirlo? Creant, per subscripció, una caixa destinada an aquest fi. O potser millor encara, ajuntant aquesta finalitat a la de la Caixa de defensa y auxili que està en projecte. Es una idea que ofereixo a la consideració dels iniciadors d'aquesta Caixa y a la de tots els catalans que per ella s'interessen.

J. MAS Y ROURA

TOT PASSANT
La creuada ultramontana

«Els ultramontans continuen fent a EL POBLE CATALA una guerra sorda, subterrània, una guerra d'intrigues y d'embaixades. No l'ataquen a la llum del sol, en política oberta; l'ataquen en l'ombra dels confessionsaris, en el clos dels cercles familiars, atemorint consciències femenines ab l'espant d'eternes damnacions, donant aires de conflicte religiós a lo que és una baixa maniobra política, ordint complots vergonyosos en el discret silenci de les cambres episcopals.»

Últimament a Vic va tramarsen un d'aquests complots. Diversos capellans y dos individus sense sotana tingueren junta dilluns passat al palau del bisbe, pera acordar en quina forma podrien contribuir millor a l'extermini del nostre abominable, d'aquest diari que, sense alimentarse ostensiblement de carn tonyurada, té sacreït atreviment de com'atre'ls fets y gestes de la clica ultramontana. Y del petit consell se sortí l'acord d'edir un diari que's titularia *«El Poble de Vic»*, que no deixés vendre'l nostre diari en el recinte d'ella. La petició de l'arma ab que's vol combatre, posa tant de relleu al migrat nivell espiritual y a les minúscules passions dels nostres enemics, que fora un pleonisme afegir-hi'l reforç d'un comentari.

Lo que sí mereix els honors d'una petita nota marginal, és el fet de que totes aquestes subterfugies intrínseques estiguin mogudes de sota mà pel senyor Bisbe de Vic y el seu secretari de cambra. Realment costa d'explicar-se com un teòric del nacionalisme, pot descendir a combatre de tal manera a un diari que lluita en pro dels ideals nacionalistes. Poter l'única raó de tal conducta la trobariem en el parentiu que uneix al senyor bisbe de Vic ab els homes d'un dels grups que lluitin pera agafar la direcció de la política catalana. Així explicaria que s'hagi pensat en fer prohibir la venda d'EL POBLE CATALA a l'estació de Vic, tot deixant que continuin venentshi altres periòdics, menjadors de capella a diari. No fora la primera vegada que's fa servir la religió com instrument d'una competència comercial, d'una llei de botiga.

«Esto es índice de un fuerte y no razonado espíritu regional; espíritu que satura hasta organismos radicales, internacionales casi. ¿Ello es un bien? ¿Es un mal? No lo sé; lo que sí sé es que es...»

La Solidaritat Obrera, estem segurs, com diu el senyor Morato, que no va obeir a un fort y raonat esperit regional organitzant un congrés genuïnament català. El nostre sindicalisme és encara molt primitiu pera incorporar-se aqueixa caracterització nacionalista, significativa d'una superior evolució. Si els nostres obrers constituïssin un partit, una federació sindical, posant al costat de les reivindicacions econòmiques una orientació nacional, haurien assolit un grau tal de positivisme, d'actual integració del seu problema, que Catalunya podria presentar al seu proletariat ab l'unitat y l'empenta d'aquells que per estar nacionalistes tenen, com l'angles, extraordinaries fortaleces. Les màximes marxistes, preconitzadores de una identitat d'interessos entre tots els obrers de l'univers, són un apriorisme al qual desmenteix imperativament la lluita per la vida, les baralles que's produeixen entre obrers francesos y italians, entre asiàtics y nordamericans, entre negres y blancs en el sud africà.

Les candoroses teories internacionals, cauem empeses pel estruge for life. Mentre hi hagi una desigualtat de salaris, un desequilibri de civilitzacions per les quals les necessitats cambien en els múltiples nuclis humans, mentres les condicions materials del treball varien, els interessos obrers no poden internacionalitzar-se, y si exigeixen una nacionalització. Doncs que, ¿no hi han disposicions en gairebé tots els estatuts dels sindicats francesos reglamentant la concorrencia dels obrers forasters? ¿Es que en Morato creu possible un sindicalisme sense acció defensiva contra aquells treballadors arribats d'altres països més miseriosos y, per lo tant, menys lluitadors, més accessibles als infims salaris? El treball, les seves condicions, la seva remuneració, el esperit de les seves associacions ¿tal volta no té per sí mateix un caràcter nacional? ¿Per què no fer, doncs, d'aquestes condicions un sistema d'agrupació, d'acció sindical, fabricant, seguint als positivistes, fins una teoria ab aquests fets?

El senyor Morato ens sorpren ab les seves admiracions davant un congrés de obrers exclusivament catalans. Preconitzant aquest per Solidaritat Obrera ¿qué té d'extrany que sigui regional? Si és aquesta una federació obrera de Catalunya, tan sols per ella estesa? ¿No's remunicien en congressos peculiars, propis, regionals, els obrers txecs, els de la Confederació del Nord de França, els dels distints estats prussians? Parlarem aquests dies ab un jove socialista fa poc arribat de recórrer l'Europa. «No comprenc—ens deia—l'esperit centralista dels anarquistes y socialistes espanyols. En els congressos socialistes d'Austria y de Bèlgica jo he escoltat com aquella diversitat de delegats parlava en la seva llengua particular. Pera ells no existia l'idioma oficial. Y cada delegat, representava procediments, interessos no semblants als dels altres. Això, dolorosament, no és possible a Espanya.»

El miracle de la resurrecció y organització del proletariat català s'operaria si's catalanitzés, si's nacionalitzés. En les lluites econòmiques s'ha de tocar de peus a terra. Ni les teories absolutes, ni les vaquetats internacionalistes, poden fer victoriosa a una massa treballadora. No preconitzem les muralles de la Xina pera el nostre obrerisme, però sí la necessitat de que adquireixi un caràcter pràctic, reflexiu, nacional, de que visqui en plena realitat, fóra de l'òrbita de teories estèrils y aventurades sense escrúpols.

Y en quant a vos, senyor Morato, ja hauréu llegit la resposta que als vostres rezeles ha donat el Congrés. Y la firma, el primer, un socialista: «El Congrés declara equivocada é injusta la informació del senyor Morato.»

UNA TONTERIA D'EL LIBERAL.
«En Vincenti deu estar encara estuejant, ocupant el seu lloc, segurament, un pobre diable llogat, a prova de calors y tonteries. Fa malament en Vincenti perllongant el seu estueig, perquè el ojo del amo, engorda el caballo, y la seva discreció podria evitar editorials tan lamentablement cursis y sense solta com els que's dedica «El Liberal» defensant a l'empleat de correus de Lleida que retornà una postal en català al punt de sortida ab aquesta nota: «En España no hay «Lleida». En Vincenti compendria que si un empleat de correus ab nòmina de 15 duros té dret a ésser imbècil, no'l pot tenir un periodista que escriu editorials en el diari de mayor circulació.»

«La Publicidad» escriu sensatament: «Rechazar una postal que dice «Lleida» por no existir «Lleida» en España Asi, siguiendo esta teoría los carteros alemanes han de rechazar las cartas dirigidas a Colonia y no a Köln y los carteros suizos deben rechazar las cartas dirigidas a Ginebra y no a GENEVE y los carteros ingleses deben rechazar las cartas dirigidas a Londres y no a London y los carteros bávaros deben rechazar las cartas dirigidas a Múnich y no a Míchen.»

«Vol «El Liberal» que fem una aplicació de la seva teoria, una paradoxa més de les nostres, com ell dirà? ¿Sí? Doncs suposem que a qualsevol poble on no hi ha estafeta, Sant Quirce de Besora, per exemple, y en el qual el carter és del mateix poble, català pels quatre costats, hi arriba «El Liberal» ab la direcció castellana que hem vist en el Butlletí Oficial: San Quirce de Besora. ¿No cauria en una falta del servei, com a empleat, y en una imbecilitat, com a home, el carter, si retornés el periòdic a la seva administració, ab aquesta nota: «No hi ha cap «San Quirce» a Catalunya?»

No hi ha dubte que hi haurà peatons y carters catalanistes, com existeixen a Lleida empleats de correus atacats de tonteria castellana. Y si lo que apuntem ho realitzessin carters catalanistes ¿podríem dirnos «El Liberal» quals anables adje-

«tius els hi aplicaria? Y tindria raó «El Liberal», perquè inviolable s'ha declarat la correspondència a la Constitució, y tots la fem sagrada. La correspondència deu ésser posada per sobre de tots els apassionaments polítics. Les relacions humanes, els interessos zancem a supeditarlos als capritxos del sentiment espanyol o català que tinguin els empleats de correus?»

Mala defensa la de «El Liberal». Fins posa en evidencia una falta d'un empleat al qual aquesta qüestió podria costar un greu perjudici si fossim venjatius. Sortosament, sabem comprendre y perdonar als delinqüents d'imbecilitat y als seus defensors. Però «El Liberal» és chidalgo, de la terra de la caballerositat y la galanteria, ont mai ofenen les blanques mans, y «El Liberal» se mofa de la senyoreta firmant de la postal rebutjada, fent ironies que no escaven en plomes dels que volen monopolisar la galanteria. Al seu programa, ara afegeix «El Liberal» la groleria, de la qual suposem continuaria fentnos ofrenal poble diabole que per cinc pessetes s'ha beneiteries y aigua del Loroza a la taula de redactor «fondista» de «El Liberal».

CRUDELTATS

En Lluís Bello, el cronista de «El Mundo», intenta donar als escriptors catalans una palmada, posant al seu servei un bando del governador de Barcelona prohibint que s'apadregui als coloms, y un article de «El Diluvio» descobrint que a Catalunya els nois maltracten als animals y els carreters a les mules. «Si imitéssem als escriptors catalans—diu en Bello—treient dels fets generalitzacions, ¿qué no podríem escriure sobre la crueltat catalana, com ells han escrit pels crims dels eschulos» sobre la crueltat madrilenya?»

La tasca de l'escriptor a Catalunya y a la Manxa és descriure els fets o bé teoritzar sobre ells. Pobres conseqüències podria extreure el senyor Bello dels fets que extranyen an «El Diluvio», quan ab elles no escriu la seva ploma galanures. Però el senyor Bello ens permetrà posar a la seva crònica una glosa lleugera y concreta.

Als partidaris de l'innata bondat humana, somnadors d'una humanitat de pasta fina, han respost els pedagogues, els sociòlegs, ab una observació experimental: els infants són cruels; el nen, encara que innocentment, davant del dolor extrany, peroxideja alegria. ¿Per què hi ha en els infants instints de transcendència, y són donats a les baralles, y en les seves mans els avocals truen dolorosament ab les ales trencades, ab la cara espionada? Els catalans, senyor Bello, podríem fins desdeu nois, anar contra les lleis espanyoles, però no podem revoltarnos contra'ls manaments de les de la Naturalesa. Els nois de les Rambles disparen els seus tiradors als aucells, lo mateix que'ls nois grecs ho farien y ho faran els ballets futurs. Sols una religió com la budista, pot fer respectar als animals. Y els nostres bordegassos tirarien sobre'ls pardals encara que sapiguessin que havien transgredit an ells les ànimes dels seus avis.

En quant als maltractes dels carreters als seus animals, el senyor Bello convidarà ab nosaltres quel carter, la mula y la vara són una trinitat eterna y cosmopolita. Desgraciadament, les mules, senyor Bello, no caminen a Catalunya ab gasolina, ni pel procediment quel carterista Xaudaró—també català!—aplica als camells, és a dir, pel procediment de la figureteta feta anant montats. Les mules rail a Catalunya, com per tot arreu, caminen entre un repec y un cop de vara. Es una llàstima que'ls escriptors castellans no trobin, pera minvar la crueltat dels nostres carreters, una fórmula pera sostreure la vara en les relacions ab els animals de càrrega, suprimint així el mètode de persuasió tant generalitat entre'ls traiguers.

De totes maneres, no hi ha paritat entre'ls nostres epíbers aucellics y els assassins de dones madrilenyes. «Azorin» ho ha dit: «Espana es un país de inquisidores, de hombres crueles. En todas partes en las manifestaciones públicas se grita «En bas! ¡abajo! aquí, nostalgias de los autos de fé, chillamos ¡muera!». Y ja sab en Bello que l'«Azorin» és el més subtil analizador de les psicologies espanyoles, y quel més gran atac de l'interlocutualit madrilenya va ésser el den Barja cridanτος «¡queus!» «¡Pacifistas!».

Contra «El Poble Català»
LA CREUADA DEL PANATISME

De diversos punts de Catalunya ens arriben noves interessants, totes les quals semblen indicar un mateix fet: el de que'ls elements fanàtics y intolerants de la nostra terra han tramut una malévola conspiració contra'l nostre diari, al qual professen ells, pietosos catòlics, un odi satànic y implacable.

Els qui diàriament llegeixen el nostre periòdic ne són bons testimonis. EL POBLE CATALA, tot obrint les seves columnes als moderns ideals de llibertat civil, tot defensant noblement el pensar y el sentir de la nostra consciència honrada, ha estat sempre respectuós ab les creences y ab els sentiments de tothom. Mida l'insult ni l'escarni han brollat de les plomes nostres pera ofendre als creients de cap religió. Lliberals de cor, hem sostingut el dret de sotmetre a la crítica y al lliure debat totes les qüestions que commouen les entranyes del temps d'ara. Però ens hem mantingut sempre dintre dels límits quel respecte als demés ens ha marcat sempre.

Aquesta digna conducta nostra ens ha sigut ben mal pagada pels representants d'ataviques intoleràncies, per certs elements que sota varies aparençancies d'humilitat y de bondat amaguen un cor mesquí, ple del fang de totes les passions roines. Y aquesta gent, que odia al nostre diari

CONCURSOS LITERARIS

DE

"EL POBLE CATALÀ"

ORGULLÓS EL POBLE CATALÀ DE L'ÉXIT ABSOLUT AB EL SEU PRIMER CONCURS DE NOVEL·LES I DESTINATS DE SEGUIR CONTRIBUENT AL FLOREIXEMENT DE NOSTRA LITERATURA, HERMOSA AFIRMACIÓ DEL NOSTRE DESPERTAR NACIONAL, OBRE UN NOU CONCURS DE NOVEL·LES CATALANES EN EL QUE'S CONCORDIRAN ELS PRETIS SEQUESTES

Un primer premi de 500 ptes.
Un segon id. de 250 id.
Un tercer id. de 250 id.

LES BASES PER QUE'S REGIRAN' CONCURS, SÓN LES QUE A CONTINUACIÓ S'INDIQUEN

1. El plas d'admissió a comptar desde avui, tindrà terminat improrrogablement el dia 31 d'octubre de 1908.
2. L'extensió de les novel·les que entrin a concurs ha d'ésser aproximadament la dels volums de la Biblioteca de EL POBLE CATALÀ.
3. La propietat de les obres premiades serà reservada per dos anys a EL POBLE CATALÀ, el qual s'compromet a publicar-les pel seu compte en edicions de luxe y de gran circulació.
4. A més dels tres premis oferits, els senyors que componen el Jurat tenen amplies atribucions per concedir accessos remunerats en mèllic a les novel·les que ho creguin mereixedores.
5. Les novel·les que s'enviïn a concurs han d'ésser rigorosament inédites, y no dur firma ni indicació de cap mena que reveli el nom de l'autor. Aquest, juntament amb la seva adreça, ha d'anar tancat en carpeta apart, ab el títol y lema de la novel·la corresponent al damunt;
6. Les novel·les concursantes, junt ab el plec tancat que acui acompanyar-les, s'han de remetre al senyor Director de EL POBLE CATALÀ (Rambla de les Flors, núm. 14, Barcelona), sempre abans de la data assenyalada.

FORMARÁN EL JURAT ELS EMINENTS LITERATS D. Josep Pin y Soler, Don Joan Maragall, D. Ernest Moliné y Brasés y D. Geroni Zanné.

Barcelona, 10 de febrer de 1908.

dar enviar una salutació al proletariat universal y als seus orgues representats en la premsa, com també al Comitè directiu de la C. G. D. T. de França per la seva actitud davant dels successos ocorreguts a Vigneux. A proposta dels mateixos delegats, se va acordar també obrir una subscripció permanent en el període "Solidaridad Obrera", pera socorre als presos per qüestions socials, encapçalant la subscripció ab 100 pessetes l'entitat qual veu portaven els proposats.

En acabar se va donar lectura a una proposició que ja hem transcrit—protestant dels judicis o prejudicis fets desde l'Heraldo de Madrid per en Joan Josep Morató sobre el Congrés Obrer Català—y unanimitat la proposició, afegint-li l'acord d'enviar una copia a la direcció del diari madrileny susdit y de que en l'acta constés la protesta de totes les entitats adherides al Congrés contra les opinions del Morató.

Després se va donar lectura de la següent proposició:

"El Congrés se acuerda la protesta contra el proceder de la Junta local de Reformas Sociales de Barcelona por sus conivencias con la burguesía."

Per la Societat Artes y Oficios de Manresa, Carlos Mecerreyes.

El seu autor, la defensa dient que's tractava sobre la Junta de Reformas Sociales, constituïda una "entidad de la burguesía, y després de manifestar alguns representants que no pendrien part en la votació de la proposició per tractarse d'un organisme de l'Estat, se va aprovar la marea per 46 vots contra 26 abstencions, les quals, segons diu el Congrés Obrer Català, no significaven de cap modo una aprovació de la conducta dels esmentats vocals obrers, sino un desinterés per tot lo que fassí l'Estat.

Entre altres proposicions que's presentaren y foren aprovades a continuació, cal destacar una en la qual se recordava l'organització dels obrers de cada vila y una altra acceptant l'apoi dels "obers intel·lectuals" sense dret, empró, a intervenir en les lluites entre'l capital y el treball.

Tot seguit se refusà una altra proposició, la qual demanava que's constituís un Comitè de Solidaridad Obrera, amb la funció de la Junta de Reformas Sociales, constituïda una "entidad de la burguesía, y després de manifestar alguns representants que no pendrien part en la votació de la proposició per tractarse d'un organisme de l'Estat, se va aprovar la marea per 46 vots contra 26 abstencions, les quals, segons diu el Congrés Obrer Català, no significaven de cap modo una aprovació de la conducta dels esmentats vocals obrers, sino un desinterés per tot lo que fassí l'Estat.

Entre altres proposicions que's presentaren y foren aprovades a continuació, cal destacar una en la qual se recordava l'organització dels obrers de cada vila y una altra acceptant l'apoi dels "obers intel·lectuals" sense dret, empró, a intervenir en les lluites entre'l capital y el treball.

Tot seguit se refusà una altra proposició, la qual demanava que's constituís un Comitè de Solidaridad Obrera, amb la funció de la Junta de Reformas Sociales, constituïda una "entidad de la burguesía, y després de manifestar alguns representants que no pendrien part en la votació de la proposició per tractarse d'un organisme de l'Estat, se va aprovar la marea per 46 vots contra 26 abstencions, les quals, segons diu el Congrés Obrer Català, no significaven de cap modo una aprovació de la conducta dels esmentats vocals obrers, sino un desinterés per tot lo que fassí l'Estat.

Entre altres proposicions que's presentaren y foren aprovades a continuació, cal destacar una en la qual se recordava l'organització dels obrers de cada vila y una altra acceptant l'apoi dels "obers intel·lectuals" sense dret, empró, a intervenir en les lluites entre'l capital y el treball.

Tot seguit se refusà una altra proposició, la qual demanava que's constituís un Comitè de Solidaridad Obrera, amb la funció de la Junta de Reformas Sociales, constituïda una "entidad de la burguesía, y després de manifestar alguns representants que no pendrien part en la votació de la proposició per tractarse d'un organisme de l'Estat, se va aprovar la marea per 46 vots contra 26 abstencions, les quals, segons diu el Congrés Obrer Català, no significaven de cap modo una aprovació de la conducta dels esmentats vocals obrers, sino un desinterés per tot lo que fassí l'Estat.

Entre altres proposicions que's presentaren y foren aprovades a continuació, cal destacar una en la qual se recordava l'organització dels obrers de cada vila y una altra acceptant l'apoi dels "obers intel·lectuals" sense dret, empró, a intervenir en les lluites entre'l capital y el treball.

Tot seguit se refusà una altra proposició, la qual demanava que's constituís un Comitè de Solidaridad Obrera, amb la funció de la Junta de Reformas Sociales, constituïda una "entidad de la burguesía, y després de manifestar alguns representants que no pendrien part en la votació de la proposició per tractarse d'un organisme de l'Estat, se va aprovar la marea per 46 vots contra 26 abstencions, les quals, segons diu el Congrés Obrer Català, no significaven de cap modo una aprovació de la conducta dels esmentats vocals obrers, sino un desinterés per tot lo que fassí l'Estat.

Entre altres proposicions que's presentaren y foren aprovades a continuació, cal destacar una en la qual se recordava l'organització dels obrers de cada vila y una altra acceptant l'apoi dels "obers intel·lectuals" sense dret, empró, a intervenir en les lluites entre'l capital y el treball.

Tot seguit se refusà una altra proposició, la qual demanava que's constituís un Comitè de Solidaridad Obrera, amb la funció de la Junta de Reformas Sociales, constituïda una "entidad de la burguesía, y després de manifestar alguns representants que no pendrien part en la votació de la proposició per tractarse d'un organisme de l'Estat, se va aprovar la marea per 46 vots contra 26 abstencions, les quals, segons diu el Congrés Obrer Català, no significaven de cap modo una aprovació de la conducta dels esmentats vocals obrers, sino un desinterés per tot lo que fassí l'Estat.

Entre altres proposicions que's presentaren y foren aprovades a continuació, cal destacar una en la qual se recordava l'organització dels obrers de cada vila y una altra acceptant l'apoi dels "obers intel·lectuals" sense dret, empró, a intervenir en les lluites entre'l capital y el treball.

Tot seguit se refusà una altra proposició, la qual demanava que's constituís un Comitè de Solidaridad Obrera, amb la funció de la Junta de Reformas Sociales, constituïda una "entidad de la burguesía, y després de manifestar alguns representants que no pendrien part en la votació de la proposició per tractarse d'un organisme de l'Estat, se va aprovar la marea per 46 vots contra 26 abstencions, les quals, segons diu el Congrés Obrer Català, no significaven de cap modo una aprovació de la conducta dels esmentats vocals obrers, sino un desinterés per tot lo que fassí l'Estat.

Entre altres proposicions que's presentaren y foren aprovades a continuació, cal destacar una en la qual se recordava l'organització dels obrers de cada vila y una altra acceptant l'apoi dels "obers intel·lectuals" sense dret, empró, a intervenir en les lluites entre'l capital y el treball.

Tot seguit se refusà una altra proposició, la qual demanava que's constituís un Comitè de Solidaridad Obrera, amb la funció de la Junta de Reformas Sociales, constituïda una "entidad de la burguesía, y després de manifestar alguns representants que no pendrien part en la votació de la proposició per tractarse d'un organisme de l'Estat, se va aprovar la marea per 46 vots contra 26 abstencions, les quals, segons diu el Congrés Obrer Català, no significaven de cap modo una aprovació de la conducta dels esmentats vocals obrers, sino un desinterés per tot lo que fassí l'Estat.

Entre altres proposicions que's presentaren y foren aprovades a continuació, cal destacar una en la qual se recordava l'organització dels obrers de cada vila y una altra acceptant l'apoi dels "obers intel·lectuals" sense dret, empró, a intervenir en les lluites entre'l capital y el treball.

per la mateixa raó que's taupen odiar la llum, és la que s'ha conjurat per intentar—intenció ridícula y inútil—l'enfonsament d'EL POBLE CATALÀ.

Empès pels elements de referencia, el cardenal Casañas publicà contra nosaltres aquell decret literari, que certs diaris del turtisme—oh excel·lents companys de Solidaritat!—s'apressaren a reproduir. Però el decret episcopal, del qual alguns esperits candorosos n'esperaven la mort fulminant de la publicació proterva, no conseguí altre efecte que'l proporcionar un nou tema a les converses estivals. Allí on se volia fer mal, a la caixa de l'administració, ni tant sols se notaren els efectes del cop de bàcul. El prestigi de la porpra cardenalicia no arribà a produir una dotzena de baixes. Y nosaltres pensàrem que així perdut un país on la paraula dels pastors no és ja obediència per les ovelles. Fins sentírem, en el fons del nostre cor, una fatima compassiva per l'agronia de lo que en altres dies fou un poder absolut y incontestable.

Però vetaquí que'l fracàs de la maniobra ha exacerbat llastimosament les iras dels que volen ésser nostres enemics. Y veient que's documents canònics no han fet el mal que volien els seus autors, han decidit apelar als treballs de sota mà, a les conspiracions en l'ombra, als innobles procediments de tota mena. Com responen a una consigna, s'han realitzat aquests dies darrers diversos fets. Y com que tenen el caràcter d'atropells y de baixeses, els volem esmentar, pera treure als seus autors a la pública vergonya.

Es a Vic ont major zel despleguen els cavallers, ab hàbit o sense, de la nova creuada. Dies passats ja relatarem l'espectacle poc edificant que donà pels carrers de la vella ciutat catalana, tot un mossen Vintrot, qui insultà com un mal esperit a un venedor d'EL POBLE. Ahir, a la mateixa població, se produí un atropell de la mateixa naturalesa. El nostre venedor anava pel carrer tranquil·lament, quan se topà ab dos subjectes: l'un era un tal Joan Colomer y Mas, de renom «Mulas», carl significat de Vic, y l'altre era el masser de la catedral. Tots dos se posaren a cridar y a insultar al venedor, dient-li que venia un diari dolent y arribant casi a agredir-lo. L'espectol promogut pels dos fanàtics inicials fou de consideració, mercedent els seus promovedors les censures de tots els vigatans sensats y educats.

Posteriorment hem sabut que al palau del bisbe de Vic s'hi celebren reunions misterioses pera prendre acords contra el nostre diari. L'ànima de la conspiració és el secretari de cambra del bisbe, que per cert és conyat del director de l'orgue regionalista de Barcelona.

A Palamós també s'ha iniciat una campanya pel mateix estil. Sembla que allí són els carlins els que ab més interès la sostenen. Un carlinet de la susdita població corria l'altre dia d'una banda a l'altra pera enterarse del nombre d'exemplars d'EL POBLE que van a Palamós. Un amic nostre a qui li preguntà aquest detall, digué:

—Per què he preguntes?
 —Perquè'm convengut saberho—replicà el aludit.—Mira d'entertantar, si pots. He rebut ordres de Girona...

D'altres punts ens comunicuen noves semants. Què's proposen els fanàtics ab la seva creuada? Si's pensen que's perjudiquen econòmicament, els hem de dir que patixen un error deplorable. Pera que ho vegin, no tenim inconvenient en posar a la seva disposició els llibres y els comptes de la nostra administració. Repassant unes quantes xifres se convencen de que se esforcen endebeades y perduran les ganes de repetir les condemnacions episcopals, els esvalots públics y les conspiracions secretes.

Mes, així y tot, tant si ens perjudiquen com si no, estem decidits a no consentir atropells. Tinguin present certs cardenals, certs bisbes y certs canonges, que no és tan fàcil fer desaparèixer un diari com fer desaparèixer algun antiquíssim y val·lós copó d'una iglesia de la Seu d'Urgell.

EL POBLE CATALÀ

per la mateixa raó que's taupen odiar la llum, és la que s'ha conjurat per intentar—intenció ridícula y inútil—l'enfonsament d'EL POBLE CATALÀ.

Empès pels elements de referencia, el cardenal Casañas publicà contra nosaltres aquell decret literari, que certs diaris del turtisme—oh excel·lents companys de Solidaritat!—s'apressaren a reproduir. Però el decret episcopal, del qual alguns esperits candorosos n'esperaven la mort fulminant de la publicació proterva, no conseguí altre efecte que'l proporcionar un nou tema a les converses estivals. Allí on se volia fer mal, a la caixa de l'administració, ni tant sols se notaren els efectes del cop de bàcul. El prestigi de la porpra cardenalicia no arribà a produir una dotzena de baixes. Y nosaltres pensàrem que així perdut un país on la paraula dels pastors no és ja obediència per les ovelles. Fins sentírem, en el fons del nostre cor, una fatima compassiva per l'agronia de lo que en altres dies fou un poder absolut y incontestable.

Però vetaquí que'l fracàs de la maniobra ha exacerbat llastimosament les iras dels que volen ésser nostres enemics. Y veient que's documents canònics no han fet el mal que volien els seus autors, han decidit apelar als treballs de sota mà, a les conspiracions en l'ombra, als innobles procediments de tota mena. Com responen a una consigna, s'han realitzat aquests dies darrers diversos fets. Y com que tenen el caràcter d'atropells y de baixeses, els volem esmentar, pera treure als seus autors a la pública vergonya.

Es a Vic ont major zel despleguen els cavallers, ab hàbit o sense, de la nova creuada. Dies passats ja relatarem l'espectacle poc edificant que donà pels carrers de la vella ciutat catalana, tot un mossen Vintrot, qui insultà com un mal esperit a un venedor d'EL POBLE. Ahir, a la mateixa població, se produí un atropell de la mateixa naturalesa. El nostre venedor anava pel carrer tranquil·lament, quan se topà ab dos subjectes: l'un era un tal Joan Colomer y Mas, de renom «Mulas», carl significat de Vic, y l'altre era el masser de la catedral. Tots dos se posaren a cridar y a insultar al venedor, dient-li que venia un diari dolent y arribant casi a agredir-lo. L'espectol promogut pels dos fanàtics inicials fou de consideració, mercedent els seus promovedors les censures de tots els vigatans sensats y educats.

Posteriorment hem sabut que al palau del bisbe de Vic s'hi celebren reunions misterioses pera prendre acords contra el nostre diari. L'ànima de la conspiració és el secretari de cambra del bisbe, que per cert és conyat del director de l'orgue regionalista de Barcelona.

A Palamós també s'ha iniciat una campanya pel mateix estil. Sembla que allí són els carlins els que ab més interès la sostenen. Un carlinet de la susdita població corria l'altre dia d'una banda a l'altra pera enterarse del nombre d'exemplars d'EL POBLE que van a Palamós. Un amic nostre a qui li preguntà aquest detall, digué:

—Per què he preguntes?
 —Perquè'm convengut saberho—replicà el aludit.—Mira d'entertantar, si pots. He rebut ordres de Girona...

D'altres punts ens comunicuen noves semants. Què's proposen els fanàtics ab la seva creuada? Si's pensen que's perjudiquen econòmicament, els hem de dir que patixen un error deplorable. Pera que ho vegin, no tenim inconvenient en posar a la seva disposició els llibres y els comptes de la nostra administració. Repassant unes quantes xifres se convencen de que se esforcen endebeades y perduran les ganes de repetir les condemnacions episcopals, els esvalots públics y les conspiracions secretes.

Mes, així y tot, tant si ens perjudiquen com si no, estem decidits a no consentir atropells. Tinguin present certs cardenals, certs bisbes y certs canonges, que no és tan fàcil fer desaparèixer un diari com fer desaparèixer algun antiquíssim y val·lós copó d'una iglesia de la Seu d'Urgell.

EL POBLE CATALÀ

per la mateixa raó que's taupen odiar la llum, és la que s'ha conjurat per intentar—intenció ridícula y inútil—l'enfonsament d'EL POBLE CATALÀ.

Empès pels elements de referencia, el cardenal Casañas publicà contra nosaltres aquell decret literari, que certs diaris del turtisme—oh excel·lents companys de Solidaritat!—s'apressaren a reproduir. Però el decret episcopal, del qual alguns esperits candorosos n'esperaven la mort fulminant de la publicació proterva, no conseguí altre efecte que'l proporcionar un nou tema a les converses estivals. Allí on se volia fer mal, a la caixa de l'administració, ni tant sols se notaren els efectes del cop de bàcul. El prestigi de la porpra cardenalicia no arribà a produir una dotzena de baixes. Y nosaltres pensàrem que així perdut un país on la paraula dels pastors no és ja obediència per les ovelles. Fins sentírem, en el fons del nostre cor, una fatima compassiva per l'agronia de lo que en altres dies fou un poder absolut y incontestable.

Però vetaquí que'l fracàs de la maniobra ha exacerbat llastimosament les iras dels que volen ésser nostres enemics. Y veient que's documents canònics no han fet el mal que volien els seus autors, han decidit apelar als treballs de sota mà, a les conspiracions en l'ombra, als innobles procediments de tota mena. Com responen a una consigna, s'han realitzat aquests dies darrers diversos fets. Y com que tenen el caràcter d'atropells y de baixeses, els volem esmentar, pera treure als seus autors a la pública vergonya.

Es a Vic ont major zel despleguen els cavallers, ab hàbit o sense, de la nova creuada. Dies passats ja relatarem l'espectacle poc edificant que donà pels carrers de la vella ciutat catalana, tot un mossen Vintrot, qui insultà com un mal esperit a un venedor d'EL POBLE. Ahir, a la mateixa població, se produí un atropell de la mateixa naturalesa. El nostre venedor anava pel carrer tranquil·lament, quan se topà ab dos subjectes: l'un era un tal Joan Colomer y Mas, de renom «Mulas», carl significat de Vic, y l'altre era el masser de la catedral. Tots dos se posaren a cridar y a insultar al venedor, dient-li que venia un diari dolent y arribant casi a agredir-lo. L'espectol promogut pels dos fanàtics inicials fou de consideració, mercedent els seus promovedors les censures de tots els vigatans sensats y educats.

Posteriorment hem sabut que al palau del bisbe de Vic s'hi celebren reunions misterioses pera prendre acords contra el nostre diari. L'ànima de la conspiració és el secretari de cambra del bisbe, que per cert és conyat del director de l'orgue regionalista de Barcelona.

A Palamós també s'ha iniciat una campanya pel mateix estil. Sembla que allí són els carlins els que ab més interès la sostenen. Un carlinet de la susdita població corria l'altre dia d'una banda a l'altra pera enterarse del nombre d'exemplars d'EL POBLE que van a Palamós. Un amic nostre a qui li preguntà aquest detall, digué:

—Per què he preguntes?
 —Perquè'm convengut saberho—replicà el aludit.—Mira d'entertantar, si pots. He rebut ordres de Girona...

D'altres punts ens comunicuen noves semants. Què's proposen els fanàtics ab la seva creuada? Si's pensen que's perjudiquen econòmicament, els hem de dir que patixen un error deplorable. Pera que ho vegin, no tenim inconvenient en posar a la seva disposició els llibres y els comptes de la nostra administració. Repassant unes quantes xifres se convencen de que se esforcen endebeades y perduran les ganes de repetir les condemnacions episcopals, els esvalots públics y les conspiracions secretes.

Mes, així y tot, tant si ens perjudiquen com si no, estem decidits a no consentir atropells. Tinguin present certs cardenals, certs bisbes y certs canonges, que no és tan fàcil fer desaparèixer un diari com fer desaparèixer algun antiquíssim y val·lós copó d'una iglesia de la Seu d'Urgell.

per la mateixa raó que's taupen odiar la llum, és la que s'ha conjurat per intentar—intenció ridícula y inútil—l'enfonsament d'EL POBLE CATALÀ.

Empès pels elements de referencia, el cardenal Casañas publicà contra nosaltres aquell decret literari, que certs diaris del turtisme—oh excel·lents companys de Solidaritat!—s'apressaren a reproduir. Però el decret episcopal, del qual alguns esperits candorosos n'esperaven la mort fulminant de la publicació proterva, no conseguí altre efecte que'l proporcionar un nou tema a les converses estivals. Allí on se volia fer mal, a la caixa de l'administració, ni tant sols se notaren els efectes del cop de bàcul. El prestigi de la porpra cardenalicia no arribà a produir una dotzena de baixes. Y nosaltres pensàrem que així perdut un país on la paraula dels pastors no és ja obediència per les ovelles. Fins sentírem, en el fons del nostre cor, una fatima compassiva per l'agronia de lo que en altres dies fou un poder absolut y incontestable.

Però vetaquí que'l fracàs de la maniobra ha exacerbat llastimosament les iras dels que volen ésser nostres enemics. Y veient que's documents canònics no han fet el mal que volien els seus autors, han decidit apelar als treballs de sota mà, a les conspiracions en l'ombra, als innobles procediments de tota mena. Com responen a una consigna, s'han realitzat aquests dies darrers diversos fets. Y com que tenen el caràcter d'atropells y de baixeses, els volem esmentar, pera treure als seus autors a la pública vergonya.

Es a Vic ont major zel despleguen els cavallers, ab hàbit o sense, de la nova creuada. Dies passats ja relatarem l'espectacle poc edificant que donà pels carrers de la vella ciutat catalana, tot un mossen Vintrot, qui insultà com un mal esperit a un venedor d'EL POBLE. Ahir, a la mateixa població, se produí un atropell de la mateixa naturalesa. El nostre venedor anava pel carrer tranquil·lament, quan se topà ab dos subjectes: l'un era un tal Joan Colomer y Mas, de renom «Mulas», carl significat de Vic, y l'altre era el masser de la catedral. Tots dos se posaren a cridar y a insultar al venedor, dient-li que venia un diari dolent y arribant casi a agredir-lo. L'espectol promogut pels dos fanàtics inicials fou de consideració, mercedent els seus promovedors les censures de tots els vigatans sensats y educats.

Posteriorment hem sabut que al palau del bisbe de Vic s'hi celebren reunions misterioses pera prendre acords contra el nostre diari. L'ànima de la conspiració és el secretari de cambra del bisbe, que per cert és conyat del director de l'orgue regionalista de Barcelona.

A Palamós també s'ha iniciat una campanya pel mateix estil. Sembla que allí són els carlins els que ab més interès la sostenen. Un carlinet de la susdita població corria l'altre dia d'una banda a l'altra pera enterarse del nombre d'exemplars d'EL POBLE que van a Palamós. Un amic nostre a qui li preguntà aquest detall, digué:

—Per què he preguntes?
 —Perquè'm convengut saberho—replicà el aludit.—Mira d'entertantar, si pots. He rebut ordres de Girona...

D'altres punts ens comunicuen noves semants. Què's proposen els fanàtics ab la seva creuada? Si's pensen que's perjudiquen econòmicament, els hem de dir que patixen un error deplorable. Pera que ho vegin, no tenim inconvenient en posar a la seva disposició els llibres y els comptes de la nostra administració. Repassant unes quantes xifres se convencen de que se esforcen endebeades y perduran les ganes de repetir les condemnacions episcopals, els esvalots públics y les conspiracions secretes.

Mes, així y tot, tant si ens perjudiquen com si no, estem decidits a no consentir atropells. Tinguin present certs cardenals, certs bisbes y certs canonges, que no és tan fàcil fer desaparèixer un diari com fer desaparèixer algun antiquíssim y val·lós copó d'una iglesia de la Seu d'Urgell.

EL POBLE CATALÀ

per la mateixa raó que's taupen odiar la llum, és la que s'ha conjurat per intentar—intenció ridícula y inútil—l'enfonsament d'EL POBLE CATALÀ.

Empès pels elements de referencia, el cardenal Casañas publicà contra nosaltres aquell decret literari, que certs diaris del turtisme—oh excel·lents companys de Solidaritat!—s'apressaren a reproduir. Però el decret episcopal, del qual alguns esperits candorosos n'esperaven la mort fulminant de la publicació proterva, no conseguí altre efecte que'l proporcionar un nou tema a les converses estivals. Allí on se volia fer mal, a la caixa de l'administració, ni tant sols se notaren els efectes del cop de bàcul. El prestigi de la porpra cardenalicia no arribà a produir una dotzena de baixes. Y nosaltres pensàrem que així perdut un país on la paraula dels pastors no és ja obediència per les ovelles. Fins sentírem, en el fons del nostre cor, una fatima compassiva per l'agronia de lo que en altres dies fou un poder absolut y incontestable.

Però vetaquí que'l fracàs de la maniobra ha exacerbat llastimosament les iras dels que volen ésser nostres enemics. Y veient que's documents canònics no han fet el mal que volien els seus autors, han decidit apelar als treballs de sota mà, a les conspiracions en l'ombra, als innobles procediments de tota mena. Com responen a una consigna, s'han realitzat aquests dies darrers diversos fets. Y com que tenen el caràcter d'atropells y de baixeses, els volem esmentar, pera treure als seus autors a la pública vergonya.

Es a Vic ont major zel despleguen els cavallers, ab hàbit o sense, de la nova creuada. Dies passats ja relatarem l'espectacle poc edificant que donà pels carrers de la vella ciutat catalana, tot un mossen Vintrot, qui insultà com un mal esperit a un venedor d'EL POBLE. Ahir, a la mateixa població, se produí un atropell de la mateixa naturalesa. El nostre venedor anava pel carrer tranquil·lament, quan se topà ab dos subjectes: l'un era un tal Joan Colomer y Mas, de renom «Mulas», carl significat de Vic, y l'altre era el masser de la catedral. Tots dos se posaren a cridar y a insultar al venedor, dient-li que venia un diari dolent y arribant casi a agredir-lo. L'espectol promogut pels dos fanàtics inicials fou de consideració, mercedent els seus promovedors les censures de tots els vigatans sensats y educats.

Posteriorment hem sabut que al palau del bisbe de Vic s'hi celebren reunions misterioses pera prendre acords contra el nostre diari. L'ànima de la conspiració és el secretari de cambra del bisbe, que per cert és conyat del director de l'orgue regionalista de Barcelona.

A Palamós també s'ha iniciat una campanya pel mateix estil. Sembla que allí són els carlins els que ab més interès la sostenen. Un carlinet de la susdita població corria l'altre dia d'una banda a l'altra pera enterarse del nombre d'exemplars d'EL POBLE que van a Palamós. Un amic nostre a qui li preguntà aquest detall, digué:

—Per què he preguntes?
 —Perquè'm convengut saberho—replicà el aludit.—Mira d'entertantar, si pots. He rebut ordres de Girona...

D'altres punts ens comunicuen noves semants. Què's proposen els fanàtics ab la seva creuada? Si's pensen que's perjudiquen econòmicament, els hem de dir que patixen un error deplorable. Pera que ho vegin, no tenim inconvenient en posar a la seva disposició els llibres y els comptes de la nostra administració. Repassant unes quantes xifres se convencen de que se esforcen endebeades y perduran les ganes de repetir les condemnacions episcopals, els esvalots públics y les conspiracions secretes.

Mes, així y tot, tant si ens perjudiquen com si no, estem decidits a no consentir atropells. Tinguin present certs cardenals, certs bisbes y certs canonges, que no és tan fàcil fer desaparèixer un diari com fer desaparèixer algun antiquíssim y val·lós copó d'una iglesia de la Seu d'Urgell.

EL POBLE CATALÀ

per la mateixa raó que's taupen odiar la llum, és la que s'ha conjurat per intentar—intenció ridícula y inútil—l'enfonsament d'EL POBLE CATALÀ.

Empès pels elements de referencia, el cardenal Casañas publicà contra nosaltres aquell decret literari, que certs diaris del turtisme—oh excel·lents companys de Solidaritat!—s'apressaren a reproduir. Però el decret episcopal, del qual alguns esperits candorosos n'esperaven la mort fulminant de la publicació proterva, no conseguí altre efecte que'l proporcionar un nou tema a les converses estivals. Allí on se volia fer mal, a la caixa de l'administració, ni tant sols se notaren els efectes del cop de bàcul. El prestigi de la porpra cardenalicia no arribà a produir una dotzena de baixes. Y nosaltres pensàrem que així perdut un país on la paraula dels pastors no és ja obediència per les ovelles. Fins sentírem, en el fons del nostre cor, una fatima compassiva per l'agronia de lo que en altres dies fou un poder absolut y incontestable.

Però vetaquí que'l fracàs de la maniobra ha exacerbat llastimosament les iras dels que volen ésser nostres enemics. Y veient que's documents canònics no han fet el mal que volien els seus autors, han decidit apelar als treballs de sota mà, a les conspiracions en l'ombra, als innobles procediments de tota mena. Com responen a una consigna, s'han realitzat aquests dies darrers diversos fets. Y com que tenen el caràcter d'atropells y de baixeses, els volem esmentar, pera treure als seus autors a la pública vergonya.

Es a Vic ont major zel despleguen els cavallers, ab hàbit o sense, de la nova creuada. Dies passats ja relatarem l'espectacle poc edificant que donà pels carrers de la vella ciutat catalana, tot un mossen Vintrot, qui insultà com un mal esperit a un venedor d'EL POBLE. Ahir, a la mateixa població, se produí un atropell de la mateixa naturalesa. El nostre venedor anava pel carrer tranquil·lament, quan se topà ab dos subjectes: l'un era un tal Joan Colomer y Mas, de renom «Mulas», carl significat de Vic, y l'altre era el masser de la catedral. Tots dos se posaren a cridar y a insultar al venedor, dient-li que venia un diari dolent y arribant casi a agredir-lo. L'espectol promogut pels dos fanàtics inicials fou de consideració, mercedent els seus promovedors les censures de tots els vigatans sensats y educats.

Posteriorment hem sabut que al palau del bisbe de Vic s'hi celebren reunions misterioses pera prendre acords contra el nostre diari. L'ànima de la conspiració és el secretari de cambra del bisbe, que per cert és conyat del director de l'orgue regionalista de Barcelona.

A Palamós també s'ha iniciat una campanya pel mateix estil. Sembla que allí són els carlins els que ab més interès la sostenen. Un carlinet de la susdita població corria l'altre dia d'una banda a l'altra pera enterarse del nombre d'exemplars d'EL POBLE que van a Palamós. Un amic nostre a qui li preguntà aquest detall, digué:

—Per què he preguntes?
 —Perquè'm convengut saberho—replicà el aludit.—Mira d'entertantar, si pots. He rebut ordres de Girona...

